

1870/1930, vyslovil, vzniká teprve tehdy, když nastaly veškeré zákonné podmínky potřebné pro jeho existenci, leč za takovou událost, která zakládá nárok na důchod válečných poškozců, nelze pokládati skutečnost, že vojenský gážísta přestal býti vojenským gážístou a stal se osobou náležející k mužstvu teprve po tom, kdy došlo u něho k válečnému poškození. Skutečností nárok zakládající jest podle zákona p o r a n ě n í nebo c h o r o b a vzniklá, pokud se týče zhoršená, následkem vojenské služby. Zákon č. 142/1920 Sb. k té skutečnosti, že vojenský gážísta přestal býti gážístou, nepojí žádných právních důsledků.

Názor tento je potvrzován i výkladem zákona č. 154/1923 Sb., který v § 33, odst. 2. stanoví, že vojenští gážísté, jimž byla vojenská hodnost odňata, nemají nároku na zaopatřovací požitky, a přiznává jim nárok takový v případě odst. (1) c jen tehdy, jestliže v době odnětí vojenské hodnosti již byli poživateli vojenských zaopatřovacích požitků. Zákon tento také neodkazuje vojenské gážísty, kteří byli vojenské hodnosti zbaveni, na invalidní zaopatření podle zákona č. 142/20 Sb., čehož by pro založení nároku bylo nezbytně zapotřebí.

Rovněž ze zákona č. 76/1922 Sb. nelze dovoditi, že by vojenští gážísté, jimž vojenská hodnost byla odňata řízením správním, mohli uplatňovati nárok na invalidní zaopatření podle zákona čís. 142/20 Sb., neboť ani tento zákon žádného takového ustanovení neobsahuje ani odnětí vojenské hodnosti řízením správním neupravuje (stalo se tak teprve cit. zákonem č. 154/1923 Sb.).

Nález ze dne 4. listopadu 1937, č. 2100/35-4.

Ze skutečnosti, že žadatel o důchod předků podle zák. čís. 142/1920 Sb. byl vyplácen vyživovací příspěvek podle zák. čís. 313/1917 ř. z. a zákonů jej měnících a doplňujících, o sobě neplyne ještě závěr, že pobíratel příspěvku byl v době jeho vyplácení neschopen výdělku.

Ve sporu, zda byla podána žádost o důchod předků včas, t. j. do roka od nastalé neschopnosti výdělku, tvrdil úřad, že žádost byla podána pozdě, ježto stěžovateli již více let před podáním žádosti o důchod předků podle zák. č. 142/1920 Sb. byl vyplácen vyživovací příspěvek. Z toho dovodil úřad, že stěžovatel již tehdy byl neschopen výdělku, poněvadž zákony č. 313/1917 ř. z. a 126/1918 ř. z., resp. zák. č. 530/1919 Sb. z. a n., kterými poskytování vyživovacího příspěvku bylo upraveno, prý stanoví pro přiznání tohoto příspěvku tytéž předpoklady, jako zákony o požitcích válečných poškozců pro přiznání důchodu předků. Než tu se žalovaný úřad mýlí. Zákon ze dne 27. července 1917, č. 313 ř. z., nestanoví požadavek neschopnosti výdělku, nýbrž naopak praví v § 2 výslovně, že »vlastní výdělek prací uchazečovou dosažený nevylučuje nároku«. Ustanovení toto nebylo změněno zákonem ze dne 31. března 1918, č. 126 ř. z. Také zákon ze dne 23. září 1919, č. 530 Sb. z. a n., jehož účinnost nastala 1. listopadem

1919, nepožaduje, aby uchazeči o vyživovací příspěvek byli neschopni k výdělku, nýbrž stanoví toliko, že nárok na vyživovací příspěvky mají osoby, jež podle ustanovení všeob. obč. zákoníku mají proti povolánímu právo na alimenty a jejichž výživa byla v době, kdy povolání nastoupil činnou službu vojenskou, podstatně závislá na jeho pracovním příjmu a povoláním k činné službě vojenské jest ohrožena. Neplyne tedy z pouhé skutečnosti, že stěžovatel pobíral vyživovací příspěvek, závěr, že stěžovatel byl v té době, kdy mu tento příspěvek byl vyplácen, neschopen výdělku, nehledíc k tomu, že stěžovatel vyživovací příspěvek již nepobíral v době, kdy zákon č. 142/1920 Sb. o požitcích válečných poškozených byl vyhlášen.

Nález ze dne 9. prosince 1937, č. 3957/35-5.

1. Obsazení řádně systemisovaného místa obecního tajemníka může spadati podle okolností případu do věcného rozsahu oprávnění obecního gerenta ve smyslu § 106 čes. obec. zř.

2. Zákon čís. 462/1919 Sb. o propůjčování míst legionářům se vztahuje též na přijímání do služeb obcí.

Na sporu byla otázka, zda vládní komisař byl vůbec oprávněn obsadit uprázdněné místo obecního tajemníka, dále zda tím, že jmenoval proti podmínkám konkursu uchazeče staršího třiceti pěti let, nepřekročivšího však věk 45 roků, s odůvodněním, že jde o legionáře, neporušil své povinnosti.

Podle ustálené judikatury nss-u (srov. na př. nálezy Boh. A 9211/31, 1129/22, 1069/21) je obecní gerent ve smyslu § 106 obec. zř. čes. oprávněn prováděti jen akty běžné správy a akty do té míry neodkladné, že by jejich odsunutím vzešla obci podstatná škoda. Leží tedy opatření, jež se vymykají pojmu běžné správy obecní, zásadně mimo okruh působnosti gerentovy a mohou spadati do sféry jeho oprávnění jen v tom případě, kde jde podle okolností toho kterého případu o akt neodkladný, aby odvrácena byla podstatná škoda obce. Podstatnou škodou sluší zajisté rozuměti škodu hospodářskou, tudíž škodu, jež je v zevnějším světě dobře zjistitelná jako újma na hmotných statech. Zda in concreto při obsazení řádně systemisovaného místa obecního tajemníka tyto pojmové předpoklady pro opatření obecního gerenta jsou dány, je ovšem otázkou skutkovou, kterou může nejvyšší správní soud přezkoumávati jen s hlediska § 6 zák. o nejv. správ. soudě č. 164/1937 Sb.

Zákonem o úlevách při přijímání legionářů do státních úřadů č. 282/1919 Sb. byla vláda zmocněna, aby stanovila zásady, podle nichž příslušníkům československých zahraničních vojsk (legionářům) mohou býti dány dispense od všeobecně platných formálních podmínek pro dosažení různých státních úřadů, pokud žadatel skutečně odborně vyhovuje (na př. co do výšky těla, věku, stavu, formálního průkazu o předepsaných studiích atd.).

Zákon o propůjčování míst legionářům č. 462/1919 v § 7,